

Triệu Hàng gọi Tổng Lam đơn độc tiến vào phòng đội trưởng, lưng tựa vào chiếc ghế, đưa mắt nhìn cô: "Chân thế nào?"

"Ngày mai đi tháo bột."

Tổng Lam nói rồi với tay lấy chiếc bút đồng Mác màu đen, khom lưng trên bàn thạch cao trắng, nét chữ rồng bay phượng múa viết ra đại danh của mình- Tổng Lam.

Triệu Hàng "Chiều nay đừng đi nữa."

Tổng Lam khép nắp bút lại: "Bác sĩ nói ngày mai."

Triệu Hàng cầm lấy chiếc bút bị cô dùng qua, xoay xoay trên tay, nhìn cô nói: "Ngày mai đến đại học Chính Pháp đưa tin."

Tổng Lam kinh ngạc nói: "Có ý gì?"

Triệu Hàng không dài dòng: "Hung thủ chỉ nhắm vào những hoa khôi của trường, hiểu ý tôi không?"

Tổng Lam quăn quăn tóc, cười nhẹ: "Ý tứ chính là tôi lớn lên quá đẹp."

"Bà cô của tôi ơi, khiêm tốn chút thì chết à?".
Triệu Hàng gãi tay sau đầu, nhìn trần nhà: "Một đội của chúng ta đa phần đều lộ mặt ở đại học Chính Pháp rồi, gương mặt này của cô, đi làm môi nhử là thích hợp nhất."

Triệu Hàng ném điếu thuốc cho Tống Lam.

Cô nhận lấy, đặt bên chóp mũi ngửi ngửi, lại lần nữa ném qua: “Hút thuốc ở văn phòng, để Đồng Cục thấy sẽ bị trừ tiền lương.”

Triệu Hàng ngậm thuốc lá, hít một hơi, thở khói: “Ây da, sao không giống lúc trước vậy, trước kia cô so với tôi còn táo bạo hơn. Sao đây, cái tà quy chính?”

Tống Lam đứng lên, nhún vai: “Còn không phải bởi vì nghèo.”

Triệu Hàng hiển nhiên không tin, hần đột nhiên như hiểu ra: “Tiểu tử cô không phải là đang yêu

đương hử. Đàn ông mà yêu cô sợ rằng "trúng" của hấn cũng nguy hiểm."

Tổng Lam quay đầu, nhìn cái người như "máy phun khói", Triệu Hàng: "Bà đây giới tính nữ, không phải nam, OK."

Sáng sớm hôm sau, cổng trường đại học Chính Pháp, một chiếc xe hơi Buick màu đen ngừng lại.

Triệu Hàng nói: "Hung thủ hấn là người bên trong. Hấn ta có thể là bạn học của cô, là giáo sư, là dì quét dọn, là đầu bếp trong nhà ăn, là người bán ở quầy quà vật... Tất cả mọi người đều đáng để hoài nghi, cần phải luôn đề cao cảnh giác."

Tống Lam cười nhạt: "Tôi làm việc, anh yên tâm."

Triệu Hàng tiếp tục nói: "Chuyện Khương Đàm cùng Hứa Nhã Ni này chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra. Nhiệm vụ của cô là trước khi hung thủ xuống tay với nạn nhân tiếp theo, dẫn hắn cắn câu."

Tống Lam lấy ra chiếc gương nhỏ, dặt lại lớp trang điểm: "Triệu Đội, sao mà anh còn lải nhải nhiều hơn cả ngoại tôi thế."

Triệu Hàng cuối cùng công đạo nói: "Hai nạn nhân có vẻ cực kì tín nhiệm với hung thủ, chú ý lúc giao tiếp với người xung quanh, bạn bè giáo sư đều cần lưu ý."

Tổng Lam gật đầu, cất túi trang điểm, mở cửa xe đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, tài xế Thiệu Kỳ Phong nhìn cái người tay kéo rương hành lý, mặc váy hai dây, uốn eo lắc mông đi vào cổng lớn trường đại học, quay đầu nói với Triệu Hàng: “Kỹ thuật diễn của chị Lam hìn như có chút phù hoa.”

Triệu Hàng ha hả một tiếng: “Phù hoa cái rắm, đó vốn dĩ là bản năng đấy.”

Cảnh sát đã sắp xếp cho Tổng Lam một thân phận là sinh viên năm hai, vì bệnh tật mà nghỉ một thời gian, tên cũng sửa lại, gọi là Dương Liễu*.

*bản convert để là "liễu lả lướt".

Tổng Lam nhìn không được chửi thầm trong lòng, cái tên này nghe cũng mỹ lệ mà sao nhu nhược, vừa nghe tựa như nghe tên người chuyên bị hại.

Cô chậm chậm dạo quanh vườn trường, bộ dạng y như một vị khách lãng du dạo nơi chốn cũ. Cô âm thầm ghi nhớ cảnh vật, cùng con người, sự vật xung quanh.

Bảo vệ cổng chính là một người khá trẻ, cảnh giác nhìn chăm chăm cô, rồi lại bỏ qua.

Một chiếc xe vận tải nhỏ từ cửa đi qua, trong xe chở những thùng rau dưa xanh biếc, tài xế là một người đàn ông trung niên, sắc mặt có vẻ không được tốt, nhấn kèn liên tục.

Viên lão sư, quần áo thời thượng, mở ra cửa lớn thư viện, nghênh đón nhóm học sinh năm nhất nỗ lực, chăm chỉ.

Có mấy nam sinh để hờ ngực, vừa lau mồ hôi, vừa tiến về phía nhà ăn.

Hai nữ sinh khoác tay nhau, bàn tán xem hôm nay xong khóa học có nên đi đến tiệm trà sữa mới mở gần cổng trường.

Và được người ta nói về nhiều nhất chính là hai vụ án mạng quỷ dị mới đây.

Tổng Lam đi vào quầy bán quà vặt mua chai nước, mở nắp, đứng bên đường vừa uống vừa lắng nghe xung quanh.

“Cái cô tên Hứa Nhã Ni ấy, là người của CLB kịch chúng ta, nhan sắc xinh đẹp, tính nết cũng tốt, sao lại bị giết chứ, còn thảm đến vậy, thật đáng thương.”

“Còn có Khương Đàm, đều là đại mỹ nữ. Chẳng lẽ lớn lên xinh đẹp cũng là một loại tội sao.”

“Tôi hiện tại cũng không dám trang điểm luôn nè, sợ bị theo dõi.”

Tống Lam vặn lại nắp chai, đem chai nước còn dư một nửa bỏ vào túi.

Có học sinh nói chuyện trông có vẻ rất lý trí, trong đó không ít là học khoa trình sát và khoa luật, bọn họ có nhất định có năng lực trình thám.

“Tôi cảm thấy hung thủ hẳn là cái nữ, bởi vì ghen ghét người khác mỹ mạo mà giết người, sở dĩ khoét mắt nạn nhân, bởi vì chính cô ta trông xấu xí quá. Quan trọng nhất, hung thủ sẽ có đôi mắt khó coi, nói không chừng là mắt cá chết.”

“Cách nói của cậu như vậy không đúng, nếu là thế, chỉ cần so với cô ta xinh đẹp hơn sẽ bị giết sao. Hung thủ chắc chắn là nam, hơn nữa còn có gút mắt về tình cảm với Khương Đàm cùng Hứa Nhã Ni.”

“Dù sao, hung thủ căn bản là kẻ biến thái, hẳn chính là tên cái phản xã hội, hẳn muốn giết người, không có nguyên nhân.”

Những gì bọn họ nghĩ ra, mấy người Triệu Hàng bọn họ, không thể nào chưa từng nghĩ tới. Nhưng rất rõ ràng, tata cả đều đã bị cảnh sát chứng thực là sai lầm.

Tống Lam tiếp tục đi về hướng ký túc xá nữ. Liên tiếp hai vụ án mạng, làm cả ngôi trường vốn tinh thần phấn chấn, bỗng bị bao phủ bởi một tầng sợ hãi, thấp thỏm.

Các nữ sinh có chút nhan sắc cũng không trang điểm, quần áo đơn điệu, đa phần đều mặc áo thun quần jean. Dù sao thì nhan sắc so với tính mạng, đương nhiên cái sau quan trọng hơn.

Mặc một bộ váy hai dây màu đen, Tống Lam rất nhanh tìm được chỗ ở, ký túc xá nữ sinh, Vọng Nguyệt Lâu, phòng 306.

Cô gõ gõ cửa, không thấy ai hồi đáp, vì thế lấy ra chìa khóa mở cửa đi vào.

Một gian phòng bốn cái giường, phía trên là giường ngủ, phía dưới là bàn học. Có phòng vệ sinh, ban công đủ cả trong đó 3 chiếc giường đều có dấu vết có người dùng, dư lại một cái trống không.

Trên chiếc giường kia thậm chí một cái chậu rửa mặt, cái khăn, hay đến cả cái bao nilon cũng không có, sạch sẽ đến mức không nhiễm một hạt bụi. Đây là giường cũ của nạn nhân thứ hai, Hứa Nhã Ni.

Đồ vật của cô ấy đều bị người nhà cùng cảnh sát mang đi.

Lúc này, cửa phía sau mở ra, một nữ sinh nhỏ gầy tiến vào, ngẩn người nhìn Tống Lam, một lát sau mới nói: "Cậu chính là người lúc trước tạm nghỉ học sao?"

Tống Lam đem chai lọ vại bình đồ trang điểm đặt lên bàn, rồi quay đầu lại, cười cười nói: "Đúng vậy, là tôi, tôi tên Liễu Y Y."

"Chào cậu, tớ là Thịnh Xảo." Cô ấy do dự một chút, ngưng hai giây, nhỏ giọng nói, "Y Y này, nếu không thì cậu nói người phụ trách đổi phòng ký túc đi."

"Cậu vừa tới, chắc là không rõ, đây là giường của Hứa Nhã Ni."

Tống Lam hạ tầm mắt, làm như vô tình hỏi, “Ừ, làm sao vậy”

“Cậu ấy đã chết, mới tối hôm trước.”

Thịnh Xảo nhỏ giọng nói, “Nếu không phải thiếu giường, tớ cũng muốn đổi phòng.”

Nói đến người bạn cùng phòng sớm chiều gặp mặt hơn một năm đã bị giết hại, cô nữ sinh tên là Thịnh Xảo này cũng không có quá nhiều bi thương, ngược lại giống như đang tránh né thứ gì đó tựa ôn thần.

“A, chết người sao.” Tống Lam làm bộ sợ hãi: “Tôi muốn đổi ký túc xá.”

Nói xong cầm di động đi ra ban công gọi điện thoại.

Khi lần nữa trở về, vẻ mặt uể oải “Người phụ trách nói ở tạm đây, khi nào có phòng trống sẽ nói lại.”

Thịnh Xảo: “Xem ra chỉ có thể như vậy thôi.”

Tống Lam bò lên trên giường sửa sang lại giường đệm, hỏi: “Đúng rồi, hai người cùng phòng với chúng ta đâu?”

“Hai cậu ấy đi học rồi.” Thịnh Xảo đi đến trước bàn của cô ấy, khom lưng từ kệ sách lấy sách ra, “Hôm nay buổi sáng không có bài chuyên ngành, đều là môn tự chọn, đúng rồi, cậu chọn môn học gì”

Tống Lam từ rương hành lý lấy ra tới một quyển sách, quơ quơ nói “Tâm lý học tội phạm.” Triệu Hàng an bài riêng riêng cho cô, nói cô phải quan sát kỹ, phải nhìn chăm chăm vào Cố Tu Nhiên.

Thịnh Xảo trong mắt nổi lên hăm mộ không thể che dấu “Cậu cư nhiên có thể, vận khí thật tốt nha.”

Tống Lam vừa sửa sang lại bàn học, vừa hỏi: “Tôi tùy tiện đăng ký, môn học này có cái gì đặc biệt sao”

Thịnh Xảo nhiệt tình đáp “Dạy môn học này chính là Cố giáo sư, môn này của giáo sư đặc biệt khó vào. Thông báo vừa đăng, liền hết như cuộc đua tốc độ vậy.”

Tống Lam dựa vào bên cạnh bàn: “Vì sao?”

Thịnh Xảo cười cười: “Các nam sinh là do năng lực, sự chuyên nghiệp của Cố giáo sư mà đăng ký, tâm lý tội phạm, nhiều kích thích. Nữ sinh thì chắc chủ yếu vì giá trị nhan sắc của giáo sư đó, nghe nói rất nhiều nữ sinh thích thăm ngài ấy.”

Tống Lam nhẹ nhàng bấu môi, không nói tiếp.

“Tôi đi trước đây, bị muộn rồi.”

Thịnh Xảo đi rồi, Tống Lam dựa vào bàn bên cạnh, đăng nhập hệ thống của trường học, click mở chương trình học biểu của mình, con trỏ chuột dừng trên mấy chữ, tâm lý học tội phạm,

nhẹ nhàng nhấn một cái, giao diện mới được mở lên.